

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: Real-praktic, s.r.o.**, IČ: 01621742, se sídlem v Praze, Neumannova 1453, zastoupené JUDr. Michalem Vejlupkem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Hradiště 97/4, **proti žalovanému: Městskému úřadu Libochovice**, stavební úřad, se sídlem nám. 5 května 48, Libochovice, **v řízení o žalobě proti potvrzení o existenci stavby žalovaného ze dne 18.10.1999, sp. zn. výst./837/99,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala dne 4.3.2016 prostřednictvím svého právního zástupce žalobu, kterou se domáhala zrušení potvrzení o existenci stavby žalovaného ze dne 18.10.1999, sp. zn. výst./837/99, kterým bylo v souladu s § 104 zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, účinný do 1.7.2006 (dále jen „stavební zákon“) na podkladě žádosti Zemědělského družstva vlastníků Charvátce pro účely zápisu staveb na list vlastnictví u Katastrálního úřadu Litoměřice potvrzeno, že v areálu bývalého JZD Charvátce byly vystavěny cca před 20 lety tyto stavby: Sklad strojů (stavební povolení vydáno 9.1.1979, pod č.j. 332-2/5-2391/78) a sklad obilí (stavební povolení vydáno 29.12.1978, pod č.j. 2392/78), na st.p. 89/4 a st.p. 89/5 v k.ú. Martiněves.

Žalobkyně se tedy předmětnou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podanou ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), domáhala soudního přezkumu potvrzení žalovaného.

Před vlastním projednáním věci byl soud ovšem nejprve povinen zabývat se povahou napadeného úkonu správního orgánu v tom směru, zda se vůbec jedná o rozhodnutí, případně, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. K přezkoumávání úkonu správního orgánu může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout.

Jinak soudu nezbyvá nic jiného než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří např. ust. § 68 písm. e) ve vazbě na ust. § 70 s. ř. s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ust. § 65 a § 66 s. ř. s.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti. Jedná se o tzv. procesní legitimaci. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Hmotněprávně je pak legitimována pouze ta osoba, která byla na svých právech skutečně zkrácena.

Podle § 104 odst. 1 stavebního zákona nejsou-li zachovány doklady (především ověřená dokumentace), z nichž by bylo možno zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby nasvědčuje několika účelům, má se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu mohou být posuzovány jako rozhodnutí dle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. rovněž přípisy či sdělení správního orgánu, které nemají formu rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2006, č. j. 1 Afs 147/2005 - 107, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Otázku, zda je správní akt rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., je nutno primárně posuzovat z hlediska jeho obsahu, nikoliv jeho formy. Nejedná se však o jediný aspekt, který by měl být v tomto ohledu posuzován. Dřívější ryze materiální pojetí rozhodnutí správního orgánu v judikatuře správních soudů totiž korigoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svých usneseních ze dne 16.11.2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98 (č. 2206/2011 Sb.NSS), a ze dne 18.9.2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76 (č. 2725/2013 Sb.NSS). Jak bylo například konstatováno v prvním z těchto usnesení, „[r]ozdíl mezi žalobou proti rozhodnutí správního orgánu a zásahovou žalobou proto primárně spočívá ve formě aktů nebo úkonů, proti nimž uvedené žaloby chrání. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu chrání proti aktům majícím obecně povahu individuálního správního aktu, jak takovému pojmu rozumí hlavní proud doktríny správního práva (ať již vydávaného podle správního řádu, zákona o správě daní a poplatků či jakéhokoli jiného zvláštního zákona).“ Rozšířený senát následně ve svém usnesení ze dne 19.8.2014, č. j. 6 As 68/2012 - 47, blíže rozvedl, že je nutno posuzovat, zda má napadený úkon povahu individuálního správního aktu, je zde konkrétní individualizovaný adresát takového vrchnostenského aktu, tento úkon zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jeho konkrétní práva, je vydán ve formalizovaném řízení upraveném právními předpisy správním orgánem v mezích jeho zákonem stanovené pravomoci jako materializovaný akt obsahující stanovené náležitosti, komunikovaný adresátovi.

Rozšířeným senátem vymezené aspekty pro posouzení naplnění pojmu rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. je nutno hodnotit z hlediska toho, jak je předpokládá právní úprava, nikoliv z hlediska toho, zda byly v konkrétním případě předpokládané aspekty skutečně zcela naplněny. Stále je nutno trvat na tom, že i pouhý přípis či sdělení správního

orgánu mohou být posuzovány jako rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. v situaci, kdy je zákonem předpokládáno vydání rozhodnutí (tj. vrchnostenského aktu splňujícího rozšířeným senátem vymezené aspekty).

Posouzení této otázky je ve světle výše citované judikatury závislé na tom, zda stavební zákon předpokládal, že na základě žádosti měl být stavebním úřadem v mezích jeho pravomoci v rámci formalizovaného řízení vydán vrchnostenský akt zakládající, měnící, rušící nebo závazně určující práva nebo povinnosti konkrétního individualizovaného adresáta, tomuto adresátovi komunikovaný a obsahující stanovené náležitosti, a zda lze napadené akty materiálně za takovýto akt považovat.

V daném případě tomu tak zcela evidentně není, a to nejen fakticky, neboť potvrzení o existenci stavby neobsahuje určení práv a povinností, ale ani právní úprava takové rozhodnutí v této věci nepředpokládá. V daném případě se jedná pouze o osvědčení, které konstatuje existenci nedohledaných rozhodnutí o povolení staveb a jejich kouladaci.

V daném případě žalobkyně napadla potvrzení o existenci stavby, které spadá pod kompetenční výlukou zakotvenou v ust. § 70 písm. a) s. ř. s., neboť se nejedná o rozhodnutí, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti.

I kdyby se však nejednalo o akt vyloučený ze soudního přezkumu, byla by žaloba zřejmě opožděná, neboť jak vyplývá ze žaloby i ze spisového materiálu, potvrzení o existenci stavby bylo vydáno na žádost právního předchůdce žalobkyně, vlastníka předmětných staveb, a to Zemědělského družstva vlastníků Charvátce.

Vzhledem ke shora uvedenému byl soud nucen konstatovat, že žaloba je podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná. Žalobu tudíž v intencích ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve výroku usnesení ad I. soud odmítl v návaznosti na ust. § 68 písm. e) ve spojení s ust. § 70 písm. a) s. ř. s. Z důvodu odmítnutí žaloby pro nepřipustnost soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

Výrok usnesení ad II. o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Jelikož žalobkyně dosud neuhradila soudní poplatek za podanou žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, soud o případném vrácení soudních poplatků žalobkyni nerozhodoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 6. dubna 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová